

« Φωνήεντα δε έστι των στοιχείων επτά»

Διογένης Λαέρτιος

Η γλώσσα δεν είναι ούτε τα «δίψηφα γράμματα», ούτε τα «αντώνυμα», τα «σύμπλοκα», τα «τριβόμενα σύμφωνα», οι «λεκτικές πράξεις», οι «κειμενικοί δείκτες» και άλλα εξ Εσπερίας αδρανή υλικά μεταφερθέντα από μοντέρνους επιστήμονες γλωσσολόγους.

Δεν είναι πολύ περισσότερο τα πέντε φωνήεντα με λατινικούς μάλιστα χαρακτήρες. Τα g, d, b. τα κς (ξ) και τα πς (ψ) που ισοπεδώνουν και διχάζουν τη γλώσσα επιστημονικά και βιολογικά. Ούτε καν το άθροισμα των χρησιμοποιουμένων λέξεων.

Δεν οριοθετείται η ελληνική γλώσσα από τη βούληση των γλωσσολόγων, ας είναι και 140 συνασπισθέντες να αντιμετωπίσουν μια δασκάλα της Ραφήνας κι όσων θέλουν να αυτοαποκαλούνται «προοδευτικοί δημοτικιστές» γλωσσολόγοι ή μη.

Η Ελληνική γλώσσα είναι το εύρος της γης όπου μιλήθηκε και μιλιέται παρά το γεγονός ότι έχει επικηρυχθεί από την πολιτική εξουσία (Ράλλης, Βερυβάκης, Γιαννάκου, Διαμαντοπούλου) συνεπικουρούντων δυστυχώς στην επικήρυξή της των γλωσσολόγων (Μπαμπινιώτης, Τσολάκης, Κριαράς, Χαραλαμπίκης) που αντί να βγούνε μπροστά και να ειπούν της εξουσίας «να σκάσει επιτέλους», όπως έκαναν κατά το παρελθόν οι Κων/νος Τσάτσος, Κων/νος Τρυπάνης, Ιωάννης Θεοδωρακόπουλος, Οδυσσέας Ελύτης, Νικηφόρος Βρεττάκος, Κορνήλιος Καστοριάδης (τους αποκαλούσε τετράποδα και κτήνη), Αντώνιος Κουνιάδης και άλλοι, αποτελούντες παραδείγματα εξαιρετα και φωτεινά, χάριν των οποίων απεφεύχθη ο γλωσσικός εκλατινισμός τουλάχιστον, να που τώρα προβάλλει απειλητικός, αφού περάσαμε και περνάμε ήδη από γλωσσικήν έρημον και αμάθειαν στην οποία οι ίδιοι μας οδήγησαν.

Η ελληνική γλώσσα δεν είναι οι τομές σε ομηρική, αρχαιοελληνική, αλεξανδρινή κοινή, γλώσσα του Ευαγγελίου, βυζαντινή, καθαρεύουσα, δημοτική. Κι αν δεχόμαστε τομές σε χρονικά όρια, δεν μπορούμε να κάνουμε βιολογικές τομές. Έχει οντολογική συνέχεια και δεν δικαιούται κανείς στ' όνομα της δήθεν επιστήμης να καταργή εν μια νυκτί με άρθρον μόνον κι έκτακτη αντισυνταγματική τροπολογία στο νόμο για τα βουστάσια τόνους και πνεύματα αιώνων. Η γράμματα ή διφθόγγους ή φθόγγους, εισάγοντας ξένους κατά την όρεξη και την τρέλα του. Και κανείς να μην ισχυριστεί ότι ο Ήλιος, η Ελλάδα, η Ελένη, που σεβάστηκαν και τα κράτησαν οι ξένοι, ενώ εμείς τα πετάξαμε, δίχως τη δασεία είναι τάχα νεώτερα. Ακόμα και το κύμα χωρίς την περισπωμένη του.

Δεν είναι νεώτερα. Είναι οι ίδιες οι λέξεις που επιβιώνουν αυτούσιες «ως

διανοητικά και αισθητικά συμβάντα» όπως λέει ο Νίκος Ξυδάκης. Και επιβιώνει το κύμα με περισπωμένη εφ' όσον επιβιώνουν οι ψαράδες, ο λαός των νησιών και των παραλίων και των ποταμών, οι βάρκες και η θάλασσα. (Αλλά διαλύσαμε τους ψαράδες, σπάσαμε τα καΐκια τους επιδοτώντας τους, πουλάμε τα νησιά, μοιράζουμε το Αιγαίο. Απαλλοτριώνουμε την Ελλάδα απαλλοτριώνοντας τη γλώσσα. Γιατί αυτά πάνε μαζί).

Το κύμα με περισπωμένη είναι ο αφρός που στέφει το ίδιο, όταν η αφρόεσσα θα-λασ-σα κυματίζει. Και επίθετα με τέτοιες καταλήξεις σημαίνουν πλησμονή, αφθονία εκείνου που δηλώνει η ρίζα (αιματόεις=πλήρης αίματος, ηχήεις=πλήρης ήχων, ιχθυόεις=γεμάτος ψάρια κ.α). Και γίνεται και μεταφέρεται ως διακριτικό σημάδι στη λέξη (αισθητικό συμβάν). Κι είναι θαύμα που έφτασε ως εμάς η περισπωμένη.

Με κύματ' άσπρα και θολά μπριγιά νεκατωμένα

Και τα χαράκια οντε χτυτούν κι αφρίζουν ένα- ένα

(Β. Κορνάρος)

Αυτά είναι διανοίας προϊόντα κι έχουν ζωή τουλάχιστον πέντε χιλιάδων ετών. Κι εμείς χρέος να σεβαστούμε. Περισσότερο οι «ειδικοί επιστήμονες» γλωσσολόγοι. Ούτε αυτοί τα βρήκαν για να τα κακοποιούν. Και δεν τους ανήκουν. Κι ενώ έχουν χρέος μόνον, να τα σέβονται και να τα μελετούν, να τα κατανοούν σωστά και να τα αναδεικνύουν αυτούσια, αυτοί τα παραποιούν, τα κακοποιούν, τα πετσοκόβουν. Αφαιρούν και πετούν και ψάχνουν υποκατάστατα. Κι επιτέλους τη στιγμή που η λέξη έχει σήμερα τη σημασία που της προσδιόρισε ο πατέρας της ο ελληνικός λαός, πώς έρχεσαι στ' όνομά του μάλιστα εσύ ο γλωσσολόγος «ειδικός επιστήμονας» και την κολοβώνεις; Της αφαιρείς τα στολίδια της; Την κάνεις αγνώριστη και την περνάς στα επιστημονικά αζήτητα με πρόσχημα ότι δεν έχεις μαρτυρία πώς προφέρεται, γιατί χάθηκε τάχα η προσωδία ή στην αρχαιότητα τόνοι δεν υπήρχαν;

Αλλά πώς να ξέρεις; Σκέφτηκες μήπως δεν σε βοηθάνε οι αισθήσεις σου, γλωσσολόγε, να πιάσεις τους ήχους της φωνής που πολλές φορές δεν ακούγονται γιατί ο τόνος (χρόνος) συμπίπτει με τον παρακείμενο φθόγγο που εσύ τον λες ψηφίο; Και τους συνεκφερομένους δύο φθόγγους τους λες δίγηφα αντί διφθόγγους μετατρέποντας τη φυσική τάξη, γιατί έτσι σουδόξε.

Για να μη σε πάω παραπέρα και σου ειπώ εσένα του γλωσσολόγου, τρομάρα σου, ότι μια φράση είναι όμορφη όταν περιέχει, ζει αρμονικά, μ' αυτά που δε λέγονται με λέξεις. Ζει με τη δύναμη της φυλής, τη δύναμη της ιστορίας, που εσύ όμως δε φαίνεται να την ακούς εντός σου.

Βγήκες έξω απ' το γραφείο σου ν' ακούσεις τη γλωσσική πραγματικότητα του απλού ανθρώπου; «Οψές (μου είπε μια φορά ένας Κρητικός και τα λόγια του σαν και τη θεωρία του ήσαν) αγκίνιαξα ένα βαρέλι κρασί. Δέκα χρονώνε μαρουβάς. Απού τραγουδεί μοναχό του! Και πού να κράζει κι ο πετεινός απάνω!!»

Τη γερόντισσα που βλέπει το διαβάτη να κλέβει αραποσίτια περνώντας από το διπλανό χωράφι και τον αποπαίρνει: «Έ, τί σε κάναμε; παραθεριστή; Έχει νοικοκύρη ο μπαξέξς. Δεν είναι παρασπόρι» (τ' άκουσα από γερόντισσα σε χωριό της Σπάρτης. Το ίδιο ακριβώς όπως τό 'λεγε πριν 70 χρόνια – κι ήταν τότε εκείνη 90 – σε χωριό της Γορτυνίας η αγράμματη γιαγιά μου. Και κουβάλησαν από την αρχαιότητα κι οι δύο το παραθερίζω με τη σημασία που και τότε είχε (η παρά με την έννοια του παρανόμως). Που δεν εγνώριζε κορυφαίος πανεπιστημιακός γλωσσολόγος (ΕΤ3 εκπομπή ανιχνεύσεις 30.06.10). Κι ας έφερε ο ίδιος το παράδειγμα. Ούτε καν παράδειγμα της προκοπής ηδυνήθη να κομίσ ει φωραθείς έκθετος. Τώρα γνωρίζεις ότι δε θα μπερδεύεσαι με τη γλώσσα του χωριού σου» έγραφαν οι γλωσσολόγοι στη Γραμματική του 1976. Και θεωρώ τούτο μαρτυρία των σκοπών τους. Ήτοι του αφελληνισμού της ελληνικής φυλής.

Αποκόπηκες από την ακουστική πραγματικότητα μέσα στο γραφείο σου και δεν έχεις πλέον ακουστική γεύση σαν το βαρύ καπνιστή. Πήγες και στας εσπερίας και κουβάλησες από κει εδώ ξερά πράματα, τερατώδη κατασκευάσματα γλωσσικών σωλήνων. Αρρωστημένα και χτικιάρικα. Εξελκώσεις και παραμορφώσεις. Ανεπεξέργαστα κι αδούλευτα που δεν κολλάνε πουθενά στη δική μας γλώσσα. (Σύμπλοκα, αντώνυμα, δίψηφα, τριβόμενα, γενόσημα, μετενέργειες, αυτομόρφωση, επιμήκυνση-χρέους ή δανείου- κούρεμα, μπαχαλοποίηση, βελτισποίηση -γιατί ο λόγιος δε λέει βελτίωση;- , ελληνοποιήσεις -όχι ανθρώπων αλλά αμνοεριφίων και χοίρων -λεκτικές πράξεις, κειμενικοί δείκτες κι άλλα ευρωπαϊκά γλωσσικά σεντεκλέρια.)

Πήγες ν' ακούσεις την ακουστική της υπαίθρου, να μελετήσεις εκείνη των αρχαίων θεάτρων; Αναρωτήθηκες τί έγινε η δοτική ηθική, στάθηκες ν' ακούσεις δημοτικά τραγούδια, μπήκες σε βυζαντινούς ναούς ιστορημένους εικόνες και ύμνους, είδες την ουσία που μας ενώνει με το χρόνο, μας δένει με τους προγόνους μας, δίνει δύναμη και γνώση, συμφιλιώνει με τον εαυτό μας. . . . ; Εκεί που Θεός, τόπος, χρόνος, άνθρωπος γίνονται ένα, όπως λέει ο μεγάλος Φώτης Βαρέλης; Που αποφαίνεσαι βαρυγδούπως και επιστημονικώς «η προσωδία καταργήθηκε τριακόσια χρόνια πριν τον ερχομό του Χριστού» και πετάς στα σκουπίδια ό,τι σύμβολα φτιάξανε οι πρόγονοί μας; Και τα φωνήεντα πέντε, και με λατινικούς χαρακτήρες. Και g, d, b. Υπάρχουν θησαυροί να εκθέσεις και μας ταΐζεις κόκκαλα. Γιατί δεν τά 'μαθες και δεν τα ξέρεις.

Γλώσσα άφθαρτη από τους νόμους της ύλης, παρακαταθήκη αιώνων

καταστρέφεται σήμερα από τους ειδικούς γλωσσολόγους. Καίτοι αυτή τους ψωμίζει. Τους ίδιους και τόσους άλλους μέχρι του αστροφυσικού που χρησιμοποιεί την πρώτη ύλη για να χτίσει την επιστήμη που τού φερε ο Δημόκριτος, ο Αναξίμανδρος, ο Ηράκλειτος, ο Θαλής, ο Αρχιμήδης, ο Ίππαρχος ο Ρόδιος –και ο κατάλογός του με τα 1040 λαμπρότερα άστρα ακόμα ισχύει και όλοι οι μεταγενέστεροι και οι σημερινοί σ’ αυτόν στηρίζονται-, ο Διονύσιος ο Θράξ, ο Ησύχιος, ο Διογένης από τη Λαέρτη της Κιλικίας μόνιμος κάτοικος εν ζωή της πόλεως της Παλλάδος, που έλεγε εξακόσια χρόνια μετά την κατάργηση(;) της προσωδίας «φωνήεντα δε έστι των στοιχείων επτά».

Γλώσσα που μπόλιασε γη και ουρανό τέχνες και γένη ανθρώπων. Που αποταμίευσε για λογαριασμό του γένους των ανθρώπων τον λόγο του Σωκράτη, του Αριστοτέλη, του Ιησού Χριστού. Τον αλώβητον για 2.000 χρόνια που άδεται σ’ εκκλησιές και μοναστήρια της Ορθοδόξου υψηλίου χάρητι θεία, με φωνητικό σύστημα ανεπανάληπτο, πολυτονική γραφή κι απεικόνισε με ιδεογράμματα επτά φωνήεντα την φωνή των ανθρώπων που έκλαψαν, γέλασαν και πήρανε το γέλιο και το κλάμα οι επόμενες γενιές και τό’ φεραν εδώ βήμα βήμα. Δεν είναι θαύμα που ο Παριανός λέει και χορεύει σήμερα τον «γέρανον» όπως ο Θησέας με τους συντρόφους του; Κι έρχεσαι σύ, γλωσσολόγε επιστήμονα, να φας τις ιερές παρακαταθήκες και να μας πεις τα φωνήεντα είναι πέντε και στη λατινική μορφή. Και g, d, b και το ξ (κσ) και το ψ (πσ). Κι ας ετυμηγόρησεν ο Διογένης ο Λαέρτιος «φωνήεντα δε έστι των στοιχείων επτά»

Και συνασπίζεστε 140 για ν’ απαντήσετε σε μια δασκάλα. Εκτός των άλλων δηλαδή δεν διαθέτετε ούτε ντροπή.

Και γιατί από τα όμικρον και ωμέγα (ο, ω), τα ήτα, ύψιλον και γιώτα (η, υ, ι) προκρίνετε (επιλέγετε) ως φωνήεντα τα όμικρον και γιώτα (ο, ι) και όχι τα ωμέγα και ήτα (ω, η); Δεν βγάζουν τον ίδιον ήχον σύμφωνα με τη δική σας πάντα διδασκαλία (θεωρία); Τί θέλετε να πείτε; Και μην μιλήσετε για συχνότητα εμφανίσεως, γιατί αυτά δε μπαίνουνε στο ζύγι. Χώρα που και έτσι το ωμέγα υπερτερεί.

Εν τέλει τί θέλετε να πείτε; να πάρουμε τις σφυρίχτρες και να σφυράμε; Κι οι Λατίνοι που τα μετέφρασαν βλάκες ήσαν;

Και το δικό μας Έθνος στερείται παντελώς κήρυκος εθνικού λόγου ίσα ίσα εκεί που θά ‘πρεπε όλοι οι γλωσσολόγοι να είναι σαλπιστές.

Ιδιαίτερα τώρα που οι εχθροί βρίσκονται εντός των τειχών, εσείς δεν έχετε την ευρύνοια να αντιληφθείτε την κρισιμότητα των καιρών. Ή γι αυτό ακριβώς τους επιλέγετε για να προωθήσετε τις απόψεις σας, όπως πολλές φορές και κατά το παρελθόν συνέβη ακολουθώντας την παροιμία « ο λύκος στην αναμπουμπούλα χαίρεται». Και το γλωσσικό λόμπυ που επί χρόνια κυβερνά και γλωσσικά και βάλει κατά της πατρίδος παρόμοιες στιγμές διαλέγει.

Και ποιός εγγυάται με τη φόρα που έχετε πάρει ότι η γλώσσα δεν θα υποβαθμιστεί έτι περαιτέρω; Τί μιμησιών γραμματική είναι αυτή που δεν δέχεται τα αυθεντικά ελληνικά γράμματα και διφθόγγους; Ποιό το κρίμα της δασκάλας; Το ότι τα θέλει, όπως όλοι μας, ακμαία και υγιή χωρίς g,d,b κ.λ.π. δυο βήματα απ' την Πνύκα και την Ακρόπολη;

Ο παροξυσμός σας επομένως είναι ευεξήγητος. Είναι γιατί αντιληφθήκατε ότι η δασκάλα αντιλήφθηκε τις προθέσεις σας. Τον διακαή πόθο της Νέας Τάξης πραγμάτων που δεν είναι άλλος από την εκθεμελίωση της γλώσσας. Την οποία επιδιώκετε χωρίς να αφήσετε ίχνη, γιατί είστε και δειλοί. Δεν υπήρξατε ποτέ γενναίοι. Κι είναι αυτά που η δασκάλα ανίχνευσε και τώρα θέλετε να την εξοντώσετε ως ιδεολογικόν αντίπαλον δέος. Και συνασπισθέντες σηκώσατε πόλεμο ενάντια σε μία γυναίκα και πέσατε σαν άγριοι λύκοι στο ελάφι να την κατασπαράξετε. Πρέπει τω όντι να σας συγχαρούμε προ παντός για το καθόλου επιστημονικό σας ήθος.

